

Anh Nằm Xuống...

MX Nguyễn Văn Đông.

Anh nằm xuống sau một lần đã đến đây, đã ... hy sinh một phần thân thể, hay trọn cả cuộc đời trai trẻ, trong một trận thư hùng cùng giặc cộng. Với quyết tâm “thà chết chứ không hề lui”, các anh đã từng gây kinh hoàng cho lũ Cộng nô Bắc Việt, khiến chúng gọi các anh với cái tên là “Trâu Điên”, là “con di phước”. Các anh là những thanh niên

*Chỉ làm trai dậm nghìn da ngựa,
Gieo Thái Sơn nhẹ tựa hồng mao...*

Những anh đã nằm xuống vĩnh viễn ngay trên chiến địa chỉ để lại thương đau cho người ở lại, phần các anh ra đi giữ sạch nợ trần, không còn bận tâm với cuộc đấu tranh giành sống. Mong rằng các anh được “phiêu diêu miền cực lạc”,

như lời nguyện cầu của người ở lại.

Cũng có những anh nằm xuống trên chiến trường, nhưng lại tiếp tục nằm bệnh viện suốt những tháng năm dài để “bị” giải phẫu điều trị với nhiều thử thách cam go

cho thể xác và tinh thần, người thương binh rồi cũng thoát khỏi tay tử thần, lại đứng lên dù chỉ trên một giò, hay trên đôi nạng gỗ, hoặc ngồi xe lăn.

Còn có những anh nằm xuống trên chiến trường, rồi sau đó tiếp tục cuộc đời còn lại nằm trên chăn, trên chiếu vì bị bán thân bất toại! Các anh được trả lại cho gia đình để tiếp tục một cuộc đời mới của một người không còn nguyên vẹn hình hài! Còn có thử thách nào ghê gớm, nặng nề hơn đối với các anh khi nhìn về tương lai, nhìn lại xã hội?

Từ sau ngày 30/4/1975, trời cao như sập

xuông đầu các anh, chúng ta, nặng nề hơn đối với toàn dân miền Nam. Còn đủ chân tay muốn chạy cũng đã khó, huống hồ gì không còn chân đứng, nói chi đến bị liệt người. Trong xã hội Cộng Hòa Miền Nam, người thương binh còn trông nhờ vào sự giúp đỡ của chính phủ. Nhưng trong cái xã hội Xã Hội Chủ Nghĩa của Cộng nô, người thương binh không thể trông chờ gì ở nhà nước, trái lại họ còn bị trù dập khốn đốn.

Giặc cộng là loài vô nhân phi nghĩa, chúng chỉ được đảng của chúng dạy oán, dạy thù, “thề phan thanh uống máu quân thù”, chúng chỉ biết trù dập, giết chóc, hành hạ kẻ thù dù họ là thương binh trên chiến trường hay trong bệnh viện.

Năm 1965, trong một lần chạm trán với địch tại chiến trường Quảng Ngãi, Bác Sĩ Lê Hữu Sanh, Y Sĩ Trưởng TĐ5/TQLC, bị thương ở đùi, được đồng đội kéo giấu vào bụi rậm, nhưng khi VC tràn ngập, dù thấy anh bị thương, dù biết anh là bác sĩ, nhưng giặc cộng cũng không tha, để một phát súng “ân huệ” vào đầu!

Trước khi trao trả hình hài anh cho gia đình, các bạn đồng nghiệp đã phải vất vả khâu vá, sắp xếp sao cho mặt mày, xương sọ của anh có phần đỡ tang thương. Hành động giết thương binh trên chiến trường chỉ có ở thời thượng cổ hay giống man rợ mọi rợ ở rừng sâu. Đồng chí Miền Đỏ của Việt Đỏ cũng thế, khi đã hành quyết Thủ Tướng Sirik Matak, chúng cột xác ông vào chiến xa kéo đi biểu diễn khắp thủ đô Nam Vang. Hành động này của Cộng Sản y khuôn như thời thượng cổ trong trận chiến thành Troie, thế kỷ thứ 8 trước Công Nguyên. Khi hay tin người bạn thân Patrocle bị danh tướng Hector đâm chết trên chiến trường, Achille tìm giết cho bằng được Hector để trả thù cho bạn, và cột xác vào xa mã lôi trên sỏi cát để xác thân của Hector nát tan trước khi

đem bỏ ngoài đồng cho loài chó hoang phan thanh.

Mới đây có tin cộng sản Bắc Hàn xử tử tội nhân bằng cách cho bầy chó đói ăn thịt! Ghê gớm thay lòng dạ của bọn Cộng sản, chúng thật không có nhân tính, chúng vẫn còn là bọn người bán khai mang nhiều thú tính. Văn minh của nhân loại chưa đủ sức mở tâm, mở trí, khai phóng bọn chúng.

TQLC Tân Lưu Thanh, khi gia nhập vào đoàn quân Mũ Xanh mới vừa 18 tuổi. Sau 3 tháng quân trường, anh được điều động về Tiểu Đoàn 5 Hắc Long khi Thiếu Tá Phạm Văn Tiền làm tiểu đoàn trưởng, và ở Đại Đội 2 với Đại Úy Trần Văn Loan. Chỉ ba tuần lễ sau, trong lần đụng độ với VC tại An Lỗ (Huế) trong một ngày trung tuần tháng 3 năm 1975, Thanh đã bị thương khá nặng ở chân phải và chân trái bị gãy khi anh té nhào. Quả là họa vô đơn chí! Chân phải bị cắt bỏ tới trên gối. Anh về nằm điều trị tại bệnh viện Lê Hữu Sanh của Sư Đoàn TQLC cho đến ngày 30/4/75. Tuy vết thương còn rỉ máu chảy mủ nhưng anh vẫn phải lê lét về nhà tự lo liệu lấy, VC không cho ai lưu lại bệnh viện.

Đối với chúng không có vấn đề nhân đạo dành cho kẻ thù, dù đã thất trận. Thương binh cũng là kẻ thù, đến người nằm sâu trong lòng đất chúng vẫn xem là kẻ thù nên chúng tìm đủ mọi phương kế đào mồ cuốc mả, cố xóa sạch vết tích của người chiến sĩ VNCH.

Không chỉ cố sức xóa bỏ các nghĩa trang quân đội trên đất nước, VC còn tìm phá hủy những vết tích của người trốn chạy chế độ Cộng Sản trên đất Mã Lai, Nam Dương... Chúng “hạ quyết tâm” viết lại lịch sử theo “định hướng xã hội chủ nghĩa”. Ấy vậy mà ngày nay, đặc biệt trong nhóm gọi là trí thức hải ngoại, lại có người toạt mồm (thối) ra kêu gọi hoà hợp hoà giải với bọn cộng phi phi nhân đó. Nghĩ cho cùng cũng có thể thông cảm với bọn người đó: “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã”, chẳng có gì lạ.

Vào tháng 10/1971, Nguyễn Thời Bộ cũng nhập ngũ lúc 20 tuổi, sau thời gian ở trung tâm huấn luyện Rừng Cắm, anh về Tiểu Đoàn 2 Trâu Điền với Thiếu Tá Trần Văn Hợp, ở Đại Đội 4 với thẩm quyền Lê Quang Liễn. Mùa Hè năm sau, anh cùng toàn thể Sư Đoàn TQLC lao vào trận chiến **Mùa Hè Đỏ Lửa** trên vùng đất Trị Thiên.

Tháng 9, tiểu đoàn anh được lệnh tham dự

vào cuộc tiến chiếm cô thành, anh bị thương nặng, liệt cả đôi chân khi anh mới vừa 21 tuổi. Anh được nằm điều trị một thời gian dài, cho đến ngày 30/4/75 mới phải rời Tổng Y Viện Cộng Hòa. Cộng Sản không cho ai nằm lại dù thương tích nặng nhẹ. Đó là tính “khoan hồng nhân đạo” của đảng Cộng Sản mà các cán bộ không ngớt ca ngợi.

Tuy liệt đôi chân nhưng Bộ cũng cùng người vợ trẻ chèo xuồng dọc theo bờ kinh lợm ve chai, bao bị nylon... đem bán đổi lấy chén cơm. Được một thời gian, thấy không sống nổi với nghề bơi rác bán ve chai, với nhiều nguy cơ vết thương bị nhiễm độc vì môi trường không hợp vệ sinh, vợ chồng anh xoay ra đi bán vé số. Thật sự mà nói thì đó hầu như chỉ là một hình thức ăn xin. Đến năm 2009, anh lại bị tai nạn gãy chân trái, vào bệnh viện Chợ Rẫy, bác sĩ quyết định tháo khớp chân.

Anh nằm nhà thương luôn một tháng trời, về nhà dưỡng thương thêm 5 tháng nữa rồi hai vợ chồng lại đi bán vé số.

Đến năm 2012 anh bắt đầu bị lở mông vì lê lét, ngồi lâu... Anh lại vào bệnh viện để được nạo rửa vết thương, nhưng đó chỉ là cách điều trị tạm bợ vì loại thương tích này, y học gọi là escarre, không khi nào lành. (nhị bạch Đoàn Trọng Cao trong lúc cuối đời đã từng trải qua

giai đoạn này). Từ ngày đó anh không còn làm gì được nữa, vợ anh đi bán vé số nuôi anh. Không chỉ có nuôi mà còn phải thường xuyên cõng anh từ nhiều năm qua vì anh không xê dịch được... Nhìn hoàn cảnh của Bộ và sự hy sinh của vợ anh từ thuở đôi mươi, cảm phục và đau lòng không sao nói hết. Trước cảnh ngộ như vậy của người chiến sĩ khi sa cơ thì...

— “Lòng nào mà chẳng động lòng bị thương?”

Nguyễn Văn Bôn cũng “đi lính” năm 18 tuổi. Anh tình nguyện vào Sư Đoàn TQLC năm 1972. Sau thời gian huấn luyện căn bản tại trung tâm Rừng Cắm, căn cứ Sóng Thần, tháng 10 năm đó anh được về Tiểu Đoàn 2 Trâu Điền với Thiếu Tá Hợp và cùng đơn vị lao vào trận tuyến Trị Thiên và một mảnh đạn oan nghiệt đã ghim vào cột sống lưng cắt đứt thần kinh phần dưới cơ thể! Anh Bôn bị liệt đôi

chân từ đó, lúc anh vừa mới đôi mươi. Chưa lập gia đình, anh sống với bà mẹ già được vài năm thì bà mất. Nhờ sự giúp đỡ nuôi dưỡng của cô em gái, anh đã lây lất suốt hơn 40 năm trên chăn, trên chiếu cho đến cuối năm 2013, với nhiều “escarres”

trên mông, anh mới được vĩnh viễn ra đi. Mất anh nhưng bạn bè lại vui cho anh nhiều hơn buồn tiếc vì thấy anh quá khổ sở suốt mấy thập niên qua. Một trong những đồng đội thường xuyên thăm hỏi Bôn đã nói với người viết:

- Nói không phải chớ mặc dù Bôn rất sợ chết, tui em cầu nguyện cho nó “đi” sớm ngày nào hay ngày đó, sống mà đau khổ như vậy thì sống làm chi?

Câu nguyện cho bạn mình chết đi quả thật là oái oăm, chẳng phải vì thù ghét mà chỉ vì không chịu nổi cảnh bạn mình bị vết thương hành xác suốt hơn 40 năm trường.

Trong các thứ nợ đời, ngoài nợ tình, chỉ có nợ nước là thanh niên phải trả một giá rất đắt bằng chính xương máu, sinh mạng của mình.

Trong quân trường người chiến binh học tập tránh né bom đạn, nhưng ngoài tiền tuyến phần lớn bom đạn tránh người lính chiến, không phân biệt quan quân, cấp bậc, chức vụ... Trong một đợt xung phong, người lính chiến tránh được đạn thù, đó là nhờ may mắn, những ai bị thương hay nằm xuống là do số mạng!

Một cách suy tư để an ủi người và tự trấn an mình. Đâu chỉ có binh nhì Bôn hay Bộ thân bị liệt, Bác Sĩ Lê Tấn Huỳnh Long, Y Sĩ Trưởng TĐ1/TQLC, vừa ra trường chưa tròn

năm, như Lê Hữu Sanh, đã lãnh một mảnh đạn pháo kích vào lưng, liệt nửa phần dưới thân mình. Bác sĩ Đỗ Mỹ Ánh, Y Sĩ trưởng TĐ7/TQLC, đã gọi lại chiến trường Hạ Lào năm 1971, một tròng mắt. Bác sĩ Nguyễn

Trùng Khánh, Y Sĩ trưởng TĐ1/TQLC, trong cuộc hành quân vùng U Minh, cũng cống hiến vài phân ruột non làm kỷ niệm quãng đời quân ngũ Mũ Xanh:

“Sống hùng, sống mạnh, nhưng không sống lâu”.

Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi.

Xưa nay chiến sĩ mấy người về?

Không sống lâu, ngoài Lê Hữu Sanh, còn có Bác Sĩ Trương Bá Hân, Y Sĩ Trưởng TĐ4/TQLC, đã “chạm trán” với một viên đạn thù trong trận Bình Giả một ngày cuối năm 1964. Tháng tư 1965, đến lượt Bác Sĩ Trần Ngọc Minh, Y Sĩ Trưởng TĐ3/TQLC bị đâm trong trận Việt An, Quảng Nam. Sau cùng còn có bác sĩ Đinh Quốc Bảo bỏ mạng sa trường năm 1971... Riêng Bác Sĩ Vũ Đức Giang đã tự sát trong cải tạo. Năm 1964 bác sĩ Đoàn Mạnh Hoạch, Trần Thái bên Thiết Giáp đã đền nợ nước. Năm 1965, bên Bộ Binh còn có các bác sĩ Phạm Bá Lương, Nguyễn Văn Nhứt thuộc SĐ5/BB, cũng bỏ mạng sa trường cùng với Bác Sĩ Đỗ Vinh bên Nhảy Dù. Năm 1968 Dù lại mất thêm Bác Sĩ Nghiêm Sĩ Tuấn...

Từ thuở tạo thiên lập địa, chiến tranh vẫn là lò thiêu đốt nhân loại mà con người đã xây dựng rất thành công. Cho tới nay dù một phần nhân loại đã khá văn minh nhưng cũng chưa

đủ sức đê phá vỡ cái lò thiêu người đó, trái lại còn tạo ra thêm nhiều phương tiện ghê gớm hơn để có thể tiêu diệt một số lớn hơn gấp bội.

Có lẽ con người rồi sẽ chẳng bao giờ thoát khỏi sự tự hủy diệt, chỉ vì tuyệt đại đa số còn quá sức nghèo khó, ngu si, đam mê danh lợi, chìm đắm trong sắc dục, đến các thầy tu mà cũng tranh giành, kình địch nhau và đua nhau đ... thì còn biết nói sao! Nữ sĩ họ Hồ đã chẳng than rằng:

Cái kiếp tu hành nặng đá đeo?

Riêng nước Việt, dân tình còn lạc hậu, ấu trĩ về chánh trị, nghèo nàn về kinh tế... Dân ta hãy còn để hết tâm trí vào việc mưu sinh tránh nghèo, không phải chỉ có người trong nước, mà ở hải ngoại cũng thế thôi. Khi đã hết nghèo lại phải lo làm giàu. Khi đã giàu rồi, phương tiện nắm trong tay, thì phải tìm chút địa vị, “chút danh gì với núi sông”. Và cứ như thế, hết thế hệ này sang thế hệ khác không làm sao thoát ra khỏi cái vòng danh lợi oan nghiệt đó.

Khoa bảng hay đốt nát, nhưng tâm linh kém cõi, nên không còn biết phân biệt phải trái, trắng đen, mở miệng ra nói điều nghịch lý cũng chẳng sao, miễn có lợi là tốt, được thiên hạ nhắc đến tên là vui, dù chỉ để sỉ vả, nguyên rủa.

Cứ bình tâm nhìn vào cộng đồng người tị nạn CS ở hải ngoại cũng đủ...chán cái mở đời. Có những kẻ ngày xưa nhờ vào xương máu của người quân nhân VNCH mà yên thân ăn học đỗ đạt, nhưng nay chạy ra hải ngoại lại quay mặt từ bỏ lá cờ vàng đã từng che chở họ.

Những kẻ đã từng quyền uy, danh tiếng vang bóng một thời trong Nam cũng vì cái giá áo túi cơm mà khò lưng cúi mặt đội kẻ thù gian ác ngày trước lên đầu mà không biết nhục. Lại có kẻ từng trốn chạy cộng phi Bắc Việt đến mất cả vợ con trên đường vượt biên, mà nay lại quên đi quá khứ vẫn còn mới toanh, để vuốt mặt quay về làm thân nhận tiền của gian nhân ác đảng chuyên buôn dân bán nước,

và là nguyên nhân trực tiếp của sự tan nát gia đình họ. Trước những thực tế đau thương hằng ngày của dân tộc trên quê hương hiện nay, bọn người này thật sự là thứ vô tâm vô lương, vô loại. Chu Tử đã từng gọi họ là những “trí thức chồn lùì” cũng không ngoa.

Cộng sản Bắc Việt đã cam tâm làm mọi cho Tàu cộng, gây nên cuộc chiến tàn trên xứ sở, thiêu đốt trên 2 triệu thanh niên, tàn phá tiềm lực xây dựng quốc gia để Tàu cộng dễ bề thống trị. Quân dân miền Nam đã chống trả hết sức can trường, hiệu quả suốt cuộc chiến trong hai thập niên. Nhưng cuối cùng trên chính trường quốc tế, không riêng miền Nam, mà cả miền Bắc đều đã bị bán đứng cho Tàu cộng. Dân Việt bị trao đổi bán buôn như thời trung cổ người quý phái giàu có trao đổi nhau nô lệ, chỉ khác về hình thức và mức độ.

Nghĩ cho cùng thì Hoa Kỳ có lý...của họ. Sức đâu mà cuu mang cả dân Nam chỉ biết đâm đá và ngựa tay xin viện trợ? Viện trợ đến bao giờ? Có lẽ là vĩnh viễn vì người Việt Nam không như Nam Hàn, chẳng hề biết sáng chế bất cứ thứ gì để có thể tự túc tự cường, tự đảm nhận lấy cuộc chiến chống cộng sản Bắc Việt, giữ gìn bờ cõi. Bắc Việt nhận súng đạn từ Tàu cộng về bắn giết dân Nam không nương tay. Dân Nam đành phải ngựa tay xin súng đạn từ Hoa Kỳ để tự vệ, chống trả. Thế là toàn dân thi đua bắn giết “cho đến người Việt Nam cuối cùng” đúng theo tôn ý của Mao. Còn có cái đại nào hơn?... Nếu vẫn còn oán trách đồng minh bỏ rơi, thì chúng ta vẫn còn chưa hiểu gì, vẫn chưa đủ khả năng để tự cứu.

Nghĩ lại chỉ thương cho số phần những chiến binh đã trả một giá quá đắt cho cuộc chiến chỉ có lợi cho ngoại bang. Nhưng dù sao chẳng nữa cũng phải biết và hiểu rằng những Bôn, những Bộ, những Thạnh và còn nhiều nữa...

Thủy Quân Lục Chiến

Họ là những anh hùng không tên tuổi
Sống âm thầm trong bóng tối mông mênh
Không bao giờ được hưởng ánh quang vinh
Nhưng can đảm và tận tình giúp nước.

.....

Họ là những anh hùng không tên tuổi
Trong loạn ly như giữa lúc thanh bình
Bền một lòng dũng cảm chí hy sinh
Dâng đất nước cả cuộc đời trong sạch.

Tuy công nghiệp không ghi trong sử sách
Tuy bằng vàng bia đá chẳng đề tên

Tuy mờ hoang tiêu lạc dưới trời quên
Không ai đến khấn nguyện dâng lễ vật.

Nhưng máu họ đã len vào mạch đất
Thịt cùng xương trộn lẫn với non sông
Và anh hồn chung với tâm tình trung
Đã hòa hợp làm linh hồn giống Việt.

(Anh Hùng Vô Danh - Đăng Phương)
Nguyễn Văn Đông.

Một ngày đầu Xuân Giáp Ngọ.

DP MARBLE & TILE

7776 Westminster Blvd, Westminster, CA 92683

State Lic # C54-729787 HIC

Design & Installation:

- Ceramic, Porcelance, Marble
- Granite, Travertine, Wood Floor
- Shower, Kitchen, Fireplace

Remodeling:

- Kitchen (Granite Countertop)
- Bathroom (Stone & Granite Slap)
- Residential & Commercial

Bus & Fax: **714-799-1781** Cell: **714-624-2826**

Đông Phan Kính Mời

PHƯƠNG CHÂM CỦA CHÚNG TÔI LÀ TẬN TÂM, UY TÍN, GIÁ CẢ PHẢI CHĂNG